

Rozsudky ve věcech C-189/11 Komise v. Španělsko, C-193/11
Komise v. Polsko, C-236/11 Komise v. Itálie, C-269/11 Komise v. Česká
republika, C-293/11 Komise v. Řecko, C-296/11 Komise v. Francie,
C-309/11 Komise v. Finsko a C-450/11
Komise v. Portugalsko

Tisk a informace

Ustanovení zvláštního režimu DPH použitelná na cestovní kanceláře nejsou omezena na případy, kdy jsou cesty prodávány cestujícím, a vztahují se na jakéhokoli zákazníka

Soudní dvůr tak v plném rozsahu zamítl žaloby Komise proti Polsku, Itálii, České republice, Řecku, Francii, Finsku a Portugalsku a částečně vyhověl žalobě proti Španělsku

Evropská komise podala sérii žalob pro nesplnění povinnosti proti osmi členským státům z důvodu, že nesplnily povinnosti obsažené ve směrnici, která upravuje společný systém daně z přidané hodnoty¹. Žaloby se týkají zvláštního režimu pro cestovní kanceláře.

Finsko, Francie, Řecko, Itálie, Polsko, Portugalsko a Česká republika

Komise měla za to, že zvláštní režim pro cestovní kanceláře lze uplatňovat pouze tehdy, když se cesty prodávají cestujícím. Dotyčným členským státům vytýkala, že umožnily uplatňovat tento režim v případě prodeje cest jakémukoli typu zákazníků.

V rozsudcích z dnešního dne Soudní dvůr uznal, že existují obzvláště významné rozdíly mezi jazykovými verzemi směrnice, neboť některé verze používají výraz „cestující“ nebo výraz „zákazník“, přičemž někdy se použití těchto výrazů liší ustanovení od ustanovení.

Soudní dvůr připomněl, že v případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi unijního textu musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí. Soudní dvůr měl v tomto ohledu za to, že přístup spočívající v uplatňování zvláštního režimu na jakýkoli typ zákazníka je nejvhodnější k dosažení cílů tohoto režimu. Tento přístup totiž cestovním kancelářím umožňuje použít zjednodušená pravidla bez ohledu na typ zákazníka, kterému poskytují služby, a zároveň podporuje rovnoměrné rozložení příjmů mezi členské státy. Soudní dvůr již kromě toho vyložil výraz „cestující“, a to v širším smyslu než jako „konečný spotřebitel“.

Soudní dvůr měl za to, že ustanovení zvláštního režimu nejsou omezena na případy, kdy jsou cesty prodávány cestujícím, a žaloby Komise proti Polsku, Itálii, České republice, Řecku, Francii, Finsku a Portugalsku proto v plném rozsahu zamítl.

Španělsko

Pokud jde o Španělsko, Soudní dvůr zaprvé zamítl žalobu Komise v rozsahu, v němž Španělsko – stejně jako sedmi ostatním členským státům – vytýká, že umožnilo uplatňovat zvláštní režim v případě prodeje cest jakémukoli typu zákazníků.

Zadruhé Komise tvrdila, že španělská právní úprava je v rozporu s unijním právem v rozsahu, v němž ze zvláštního režimu vylučuje cesty, které jsou organizovány velkoobchodními kancelářemi, ale prodávány maloobchodními kancelářemi. Soudní dvůr měl za to, že tento žalobní

¹ Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 347, s. 1–118).

důvod je opodstatněný, neboť takové vyloučení z působnosti tohoto zvláštního režimu není ve směrnici nijak upraveno.

Zatřetí Komise tvrdila, že španělská právní úprava odlišně od unijního práva cestovní kanceláři umožňuje, aby po konzultaci se zákazníkem uvedla na faktuře v kolonce „výše DPH zahrnutá v ceně“ určený procentní podíl z ceny včetně DPH, v jehož případě se má za to, že jej nese zákazník, a na jehož odpočet má zákazník nárok.

Soudní dvůr konstatoval, že zvláštní režim pro cestovní kanceláře takový odpočet nijak neupravuje. Připomněl, že zásada nároku na odpočet DPH se týká daně zatěžující na vstupu zboží nebo služby použité osobou povinnou k dani pro účely jejích zdanitelných plnění. Aby byla zajištěna neutralita DPH, musí částka odpočítané daně přesně odpovídat částce daně splatné nebo odvedené na vstupu. Soudní dvůr měl za to, že španělská právní úprava se netýká přesné částky DPH, která zatěžovala služby poskytnuté osobě povinné k dani, ale částky vypočítané na základě celkové částky zaplacené posledně uvedenou, a rozhodl proto, že tato právní úprava není slučitelná se způsobem výpočtu DPH ani s pravidly pro nárok na odpočet daně stanovenými ve směrnici. Z toho rovněž vyplývá, že uvedení částky, která odpovídá procentnímu podílu z celkové účtované částky, na faktuře neodpovídá pravidlům týkajícím se obsahu faktur, jež jsou uvedena ve směrnici.

Soudní dvůr dále konstatoval, že španělská právní úprava tím, že dotčený případný odpočet umožňuje pouze v případech, kdy jsou služby poskytovány ve Španělsku, zavádí diskriminaci na základě státní příslušnosti, která je neslučitelná se společným systémem DPH.

Začtvrté Soudní dvůr odpověděl na argument Komise, že španělská ustanovení, která umožňují určit základ daně u přírážky cestovních kanceláří celkově, nemají právní základ ve směrnici. Soudní dvůr v tomto ohledu potvrdil, že v oblasti cestovních kanceláří musí být základ daně určen na základě každého jednotlivého poskytnutí služby cestovní kanceláří, a nikoliv celkově.

UPOZORNĚNÍ: Žaloba pro nesplnění povinnosti, směřující proti členskému státu, který nesplnil své povinnosti vyplývající z práva Unie, může být podána Komisí nebo jiným členským státem. Jestliže Soudní dvůr rozhodne, že došlo k nesplnění povinnosti, dotčený členský stát je povinen vyhovět rozsudku v co nejkratší lhůtě.

Dojde-li Komise k názoru, že členský stát rozsudku nevyhověl, může podat novou žalobu s návrhem na uložení peněžitých sankcí. V případě, že Komisi nebyla sdělena opatření k provedení směrnice, však Soudní dvůr může na návrh Komise uložit sankce již ve stádiu prvního rozsudku.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

Úplné znění rozsudků ([C-189/11](#), [C-193/11](#), [C-236/11](#), [C-269/11](#), [C-293/11](#),

[C-296/11](#), [C-309/11](#) a [C-450/11](#)) se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499